

РЕШЕНИЕ

№ 68

гр. Благоевград, 16.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на трети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Вера Г. Коева

при участието на секретаря Филка Кр. Сотирова
като разгледа докладваното от Вера Г. Коева Гражданско дело № 20211210102202 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба /поправена – л.14-16/ от ХР. АС. П., с ЕГН *****, с адрес гр. Б=, ж.к. „Е.“, бл., ет., ап., съдебен адрес Б., ул. „К.М.“ № , ет., кантора . В. П., с която против „П.И. БГ“ ООД, с ЕИК със седалище и адрес на управление гр. Б., ул. „Т. А. № , представлявано от И. С. Р. и В. Р. А., е предявен осъдителен иск - за осъждане на ответника да заплати на ищеца следните суми и на следните основания: -

- сумата от 465,60 лева, представляваща неизплатена част от работната заплата за м. февруари 2021 година, ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от датата на депозиране на исковата молба до окончателното ѝ изплащане:

- сумата от 605.00 лева /шестстотин и пет лева/, представляваща възнаграждение за положен извънреден труд в извънработно време през работните дни, през почивните дни и по време на официални празници за периода от 01.12.2020 година до 28.02.2021 година, ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от датата на депозиране на исковата молба до окончателното ѝ изплащане, както и разноските по делото.

Правно основание на предявения иск чл.128 КТ, чл. 150 във вр. с чл. 262 от КТ.

По процесуалната допустимост на предявените искове:

Искът е предявен при спазване наличието на положителните процесуални предпоставки и при липсата на процесуални пречки за надлежното му упражняване, чрез подаване на редовна искова молба, поради което делото следва да се насрочи за разглеждане в открито с.з. с призоваване на страните.

Препис от ИМ е връчена на ответната страна, която в срока по чл.131 ГПК е подала писмен отговор.

Твърди се от ищеца, че за периода от 27.10.2020 г. до 08.03.2021 г. работел при ответника на длъжност "Електротехник", с шифър по НКПД 74112004 и код по КПД 9311. Сочил се още, че трудовото правоотношение е възникнало с валидно сключен трудов договор № 47/27.10.2020 г., като следвало да постъпи и постъпил на работа на 27.10.2020г. Сочил още, че трудовият му договор бил сключен за 8-часов работен ден при петдневна работна седмица, с изпитателен срок от 6 месеца, които изтичали на 27.04.2021 година, като изпитателния срок бил договорен в полза на работодателя. Твърди, че месечното му трудово възнаграждение било уговорено в размер на 1 546.43 лева. Сочил, че мястото му на работа бил Ски - център „К.“, находящ се в м. „К.“, общ. Б., като с оглед дейността на дружеството, най- натоварената част от годината е зимния сезон заради ски-туризма. С работодателят

постигнали съгласие да се работи събота и неделя, като двата почивни дни се използват през останалата част от седмицата. Твърди се, че в края на м. ноември 2020 година му предложили и той се съгласил, поради сезонния характер на курорта, да се почива само един ден в седмицата, а втория да се компенсира по-късно, след приключване на активния сезон. Твърди, че това договаряне следвало да се запише в длъжностната му характеристика, екземпляр от която твърди, че не му е била връчвана.

Същата била изработена в един оригинал, който набързо му бил даден за подпис с уговорката, че като се подпише и от управителя, копие от нея ще му се даде допълнително. Посочва, че на 08.03.2021г., със Заповед № 27/08.03.2021 г., издадена от бившият му работодател, трудовият му договор е бил прекратен, като след прекратяването на трудовото правоотношение, работодателят останал да му дължи сумата от 465,60 лв., представляваща неизплатена част от работната заплата за м. февруари 2021г.

Твърди се, че е останал неизплатен положението от ищеца труд в за процесния период в поправената искова молба за извънреден труд в размер на девет дни, като тези дни е следвало да се компенсират с отпуск извън ски - сезона, но това не е станало.

Твърди се, че така за м. декември 2020 г. има за компенсиране 3 дни, за януари 2021 г. - 2 дни, за м. февруари - 4 дни или общо 9 дни. Твърди, че към датата на депозиране на исквата молба работодателят му дължи, на основание чл. 150 от КТ и сумата от 573.87 лева.

Изтъква, че посочените по-горе суми до депозиране на исквата молба в съда не са му изплатени.

При поддържане на фактически твърдения в горната насока обосновава правен интерес от иска.

Доказателствените искания са за събиране на писмени и гласни доказателства, а при оспорване на иска от ответника се иска допускане и назначаване на ССЕ с поставени задачи.

На основание чл.186 ГПК се иска задължаване на ответника да представи ЛТД на ищеца.

ВЪЗРАЖЕНИЯ НА ОТВЕТНАТА СТРАНА.

В срока по чл.131 ГПК от ответника е постъпил писмен отговор.

Оспорват се изцяло твърденията на ищеца, че му се дължат процесните суми на заявените основания при подробно посочване на аргументи за това.

Твърди се, че с Правилника за вътрешния трудов ред на „П. И. БГ“ ООД, утвърден от работодателят и в сила от 01.06.2020 г. ответното дружество е установило, считано от 01.11.2020 г. до 31.01.2021 г. сумирано изчисляване на работното време на всички работници и служители в ски- център „К.“. Х.П. е подписал декларация, с която декларира, че е запознат с този правилник и е съгласен да съобразява трудовите си задължения с него. Този вътрешен акт на дружеството е на разположение на работниците и служителите като е окачен на информационното табло на обекта.

Сочи се, че съгл. чл. 18, ал. 3 от Правилника за вътрешния трудов ред със заповеди, които прилагат към отговора, ответното дружество е въвело сумирано работно време и график на работниците и служителите в ски- център „К.“ като за почивни дни са въведени понеделник и вторник. Съгласно тези заповеди, с които П. се твърди, че е запознат и е удостоверил това с подписа си, същият е почивал на следните дати през м. февруари: 01.02; 02.02; 08.02; 09.02; 15.02; 16.02; 22.02; 23.02. Следователно ищецът нямал положен извънреден труд и през м. февруари 2021 г.

Възразява се и по отношение на претендираните от ищеца разноски. Алтернативно се прави искане същите да бъдат намалени съобразно отхвърлената част от исквете.

Предвид изложените съображения се иска отхвърляне на предявените от Х.П. иски като неоснователни и недоказани.

Доказателствените искания на ответника са за приемане на писмени доказателства, за допускане на трима свидетели при довеждане.

Правно основание на предявения иск чл.128 КТ, вр. с чл.150 вр. с чл.262 КТ.

По делото са приети писмени доказателства. Събрани са и гласни доказателства чрез разпит на свидетели. Допусната и назначена е съдебно – счетоводна експертиза /основана и

допълнителна/ и са приети заключения на вещо лице. На основание чл.176 ГПК са допуснати задаване на въпроси от ищеца на законния представител на ответното дружество.

Анализът на събраните доказателства, преценени във връзка с фактическите доводи на страните, сочи на установено следното:

Видно от трудов договор № 47/27.10.2020г., на основание чл.67, ал.1, т.1 КТ вр. с чл.70, ал.1 КТ между страните е възникнало срочно трудово правоотношение, с 6 месечен срок за изпитване в полза на работодателя, по силата на което ищецът ХР. АС. П. е назначен на работа при ответника „П. И. БГ“ ЕООД – гр.Б., на длъжността „Електротехник“, място на работа – ски център „К.“, при пълно работно време от 8 часа дневно и петдневна работна седмица /чл.VI/ договорено основно месечно трудово възнаграждение в размер на 1546,43 лв. /чл.III/, дължимо до края на месеца, следващ месеца, за който се отнася, с допълнително възнаграждение от 0,6 % за всяка година трудов стаж при същия работодател.

Със заповед № 27/08.03.2021г., на основание чл.71, ал.1 от КТ, считано от 08.03.2021г. трудовото правоотношение с ищеца е прекратено.

За горните факти няма спор между страните.

От ответника е представена длъжностна характеристика за длъжността Електротехник – л.65 и сл., от която е видно, че положен от ищеца на 27.10.2020г. подпис, с което е удостоверил, че е получил такава. В длъжностната характеристика са посочени и описани основните длъжностни задължения, организационни връзки и взаимоотношения, както и необходимите компетентности и изисквания за заемане на длъжността, но в текста ѝ липсва конкретизиране на работно време и почивки.

От ответното дружество е представен утвърден от управителя и в сила от 01.06.2020г. Правилник за вътрешния трудов ред, като от Декларация, подписана лично от ищеца на 27.10.2020г. – л.35 е декларирано от тази страна, че е запозната с правилника за вътрешния трудов ред, длъжностната характеристика, както и правилата за здравословни и безопасни условия на труд, за пожарна и аварийна безопасност, както и за организацията на работната заплата.

Според Правилника за вътрешния трудов ред – чл.18 и сл. за периода от 01.12.2020г. до 31.01.2021г. е въведено сумирано изчисляване на работното време на всички работници и служители при работодателя в ски център „К.“. За периода за почивни дни са установени понеделник и вторник или вторник и сряда, като след изтичане на отчетния период работодателят може да въведе сумирано изчисляване на работното време с отделни заповеди, в които да бъдат уредени дните на работа и почивните дни.

Със Заповед № 16/29.01.2021г. , на основание чл.142, ал.КТ работодателят е установил поседмично сумирано работно време и график за периода от 01.02.2021г. до 07.02.2021г. на работниците и служителите на ски център „К.“, при спазване на задължителните изисквания за максимална продължителност на работната смяна, за междуседмична почивка, като е утвърден и работен график по работни дни от сряда до неделя включително, а за почивни дни са установени понеделник – 01.02.2021г. и вторник – 02.02.2021г.

Към тази заповед има списък на работници и служители, които са заявили доброволно приемане на сумирано изчисляване на работното време /л.37/, като под № 6 е изписано името на ищеца и положен подпис.

Със Заповед № 17/05.02.2021г. работодателят е установил поседмично сумиране на работното време и са установени работните, респ.почивните дни за периода от 10.02.2021г. до 14.02.2021г.,като дните понеделник – 08.02.2021г. и вторник – 09.02.2021г. са установени от работодателя кат почивни. Към тази заповед също има списък, от който се установява, че под № 1 ищецът е положил подпис, с което е удостоверено, че е запознат с тази заповед.

Идентично е положението и със Заповед № 25/19.02.2021г. дните понеделник – 22.02.2021г. и вторник – 23.02.2021г. работодателят е установил като почивни и със списък към тази заповед под № 7 ищецът е положил подпис, с което е удостоверил, че е запознат със съдържанието ѝ и прием предложеното сумарно отчитане на работното време и респ.работни и почивни дни.

По делото са събрани и гласни доказателства.

В показанията си св.Л. Г. сочи, че е започнала работа при ответника през м.01.2021г. и за

периода м.01, 02 и 03 2021г. е работила при ответника в местността К.. Не може да каже дали е имало случаи понеделник и вторник цялото предприятие да е почивало. Сочи, че лично тя е имала два почивни дни, като е почивала и понеделник и вторник или други два дни по уговорка лично, а не писмена с работодателя. Свидетелят посочва още, че е работела като касиер на въжената линия и не е имала контакт с другите работници. Не може да посочи дали и за останалите работници е било така. За процесния период ски влека е работел, но зависело от времето, ако било лошо не е работел. Не може да посочи дали за дните понеделник и вторник за процесния период ски влека е работел. Същото посочва за хотела и ресторанта. Посочва, че е пътувала до работа със служебен автобус от 6:30- 7 часа сутрин тръгвал, като работела до 16:30 часа . Посочва, че познава ищецът Х.П., който сочи, че е виждала да работи за периода, в който и тя е полага труд, като ел.поддръжка на лампи, инсталации. Посочва, че ищецът е оправил лампа на работното място на свидетеля. Не знае какво работно време е имал Х.П., какво е работил и как е работил. Сочи, че познава лицето Д. И. но също твърди, че не знае на каква длъжност е работила. Била в бара на ресторанта. Познава работещите, но само с лични имена , като при изброяване на конкретни такива при разпита заявява, че не може да си спомни конкретно. Изтъква, че няма впечатления кой какво работно време е имал, кога е работил ,кога е идвал на работа и кога си е тръгвал.

Св.В. К. сочи, че за периода декември 2020г. до март 2021г. е работел на К.. Изпълнявал е като задължения това, което му се е възлагало, но по – специално на лифта, бил оператор на въжена линия. Твърди, че през посочения период почивните му дни били понеделник и вторник. Твърди, че няма представя другите кога са почивали. Не се интересувал за тях. Посочва, че познава ищецът Х.П., както и че за периода декември 2020г. до март 2021г. също е работел на К., но не знаел какви действия е изпълнявал, както и не се е интересувал от работното му време. Няма представа дали Х.П. е работил по празнични дни.

Не знае колко хора са необходими, за да работи въжената линия. Заявява, че той лично не е полагал извънреден труд, всичко, което му е дължал работодателя му било платено, не знае на коя точно дата е започнал работа. Посочва, че това трябва да е отразено в списъка, който се води като работник. При изброяване на конкретни имена заявява, че не ги знае или не ги помни. Впоследствие конкретизира показанията си и при изброяване на конкретни имена посочва, че познава лицата Д. Й., Д. А. В. А., Н. И., М. Г., А. К., Л. Г., Н. Т., И. Т., но твърди, че Х.П. не го е виждал да работи понеделник и вторник. Не познава лицето В. И., Б. И.и лица с лични имена М. , А.. Посочва, че е имало случаи, в които заедно с ищеца са пътували със служебен бус и в тези случаи са работели заедно.

По реда на чл.176 ГПК законният представител на ответното дружество И. Р. заявява на поставените въпроси, че ищецът е работил в предприятието като електротехник, не като оператор на въжена линия, както и е категоричен, че ищецът не е работил извънредно.

Според приетата по делото съдебно - счетоводна експертиза /основно и допълнително заключение/ вещото лице сочи, че е извършило проверка в счетоводството на ответника и установило издаването на фишове за работна заплата за месеците 01.2021г.; 02.2021г. и 03.2021г., представени и по делото, според които за м.01.2021г. и за м.02.2021г. ищецът е получил чисто трудово възнаграждение от по 1200 лв. след извършени удържки, а за м.03.2021г.получената чиста сума след удържките е в размер на 705,30 лв.

Вещото лице сочи, че за посочените месеци освен с положените подписи на фишовете за работни заплати се потвърждава и от приложените по делото три броя РКО-ри за всеки от трите месеца, върху всеки от които е положен подпис от ищеца, както и е вписано и основанийето за плащане, а именно РКО без № от 15.02.2021г. за заплатена работна заплата за м.01.2021г. в размер на 1200 лв., РКО без номер от 12.03.2021г. за заплатена работна заплата за м.02.2021г. в размер на 1200 лв. и РКО без номер от 20.04.2021г. за работна заплата за м.03.2021г. в размер на 705,30 лв.

Вещото лице заключава, че по данни от записванията в счетоводството при работодателя , както от РКО от 12.03.2021г., така и върху фиш за заплата за м.02.2021г. се съдържа подпис на ищеца за получена сума от 1200 лв. на основание заплата за м.02.2021г.

Вещото лице сочи, че по разчетно – платежни ведомости или други документи /заповеди или др./ няма данни ищецът ХР. АС. П. или друго лице да е полагало извънреден труд в ответното дружество. Лицата работят на 5 – дневна работна седмица при 8 – часов работен

ден.Почивните дни в активния сезон, поради естеството на работата – от м.12 до м.03. на годината, не са събота и неделя, а са в понеделник и вторник /или други дни от седмицата/.

С допълнителното заключение вещото лице сочи, че от анализ на касовите книги на ответника е установило, че за периода от м.12.2020г. м.03.2021г. ответникът има реализирани приходи за почивните дни – понеделник и вторник, като на справка № 5 от допълнителното заключение вещото лице е посочило приходите само за дните понеделник и вторник за периода м.12.2020г. до м.март 2021г. само за лифта. В съдебно заседание вещото лице уточнява, че за м.02.2021г. е отразило, че ищецът почива на база данни на представените по делото заповеди, като в забележка е отразило, че за другите дни такива графици или заповеди не е установило.

За м.12.2020г. в справка № 5 е посочено, че общо за 6 дни понеделник и вторник от този месец не са реализирани приходи от лифта, а само за три дни – два вторника и един понеделник. За м.01.2021г. е отразено, че за 4 от дните понеделник и вторник има реализирани приходи, а за 4 от дните понеделник и вторник за този месец няма отразен реализиран приход.

В допълнителното си заключение вещото лице е изследвало и допълнителния въпрос и сочи, че на 12.03.2021г. е издаден един РКО /Разходен касов ордер/ на стойност 1200 лв.с посочено основание за плащане – работна заплата за месец февруари 2021г. и РКО фигурира на ред 671-ви в Касовата книга. На същата дата е издаден и 1 брой ПКО /Приходен касов ордер/ на стойност 465,60 лв. с посочено основание за плащане – за служебно облекло по фактура, като вещото лице сочи, че ПКО фигурира на ред 684 –ти в Касовата книга. Така вещото лице уточнява, че поредността на издаване на ордерите е следната – първо е издаден разходния касов ордер и след него приходния, като първо е заплатена работната заплата на ищеца от 1200 лв. за м.02.2021г. и след това ищецът е възстановил сумата от 465,60 лв. за работно облекло.

Така установеното от фактическа страна, сочи на следните правни изводи:

Предявеният иск е процесуално допустим – налице са активно и пасивно легитимирани страни и правен интерес от предявяването му - ищецът претендира заплащане на дължимо трудово възнаграждение, както и такова за извънредно положен труд при твърдение за наличие на валидно трудово правоотношение между страните за процесния период и неизпълнение на насрещното задължение на ответната страна, в качеството му на работодател по това правоотношение за възмездяване на положения труд, при твърдения за възникване на юридически факти по съществуването и прекратяването на трудовото правоотношение.

По същество:

По иска по чл.128 КТ – за заплащане на трудово възнаграждение за м.02.2021г. в размер на 65,60 лв. :

Не са спорни между страните следните факти, че помежду им е било сключено валидно срочно трудово правоотношение със срок за изпитване в полза на работодателя, като правоотношението е съществувало за поддържания в последната поправена искова молба период – от 27.10.2020г. до 08.03.2021г., по което ищецът е имал качеството на работник, а ответната страна - работодател.

Съществена характеристика на трудовото правоотношение е неговата възмездност, която е определяща до такава степен, че липсата ѝ дисквалифицира връзката между страните като трудово-правна. Срещу простирания труд работникът следва да получи насрещната дължима парична престация – трудово възнаграждение в уговорения размер и дължимо в уговорените срокове. Няма спор между страните, че и за процесния месец, за които се твърди от ищеца, че не му е платено трудово възнаграждение – м.02.2021г. ищецът е простира труда си .Спорът е дали за този месец дължимото трудово възнаграждение е заплатено. Съгласно чл. 270, ал.3 КТ трудовото възнаграждение се изплаща лично на работника или служителя по ведомост или срещу разписка или по писмено искане на работника или служителя - на негови близки. По писмено искане на работника или служителя трудовото му възнаграждение се превежда на влог в посочената от него банка. Съгласно съдебната практика работодателят носи доказателствената тежест да установи, че е изплатил дължимото трудово възнаграждение, като доказването може да се установи с всички

доказателствени средства. От приетата съдебно – икономическа експертиза вещото лице е категорично, че с разходен касов ордер /РКО/ без номер от 12.03.2021г. на ищецът е изплатено срещу подпис сумата от 1200 лв. дължимо трудово възнаграждение на основание работна заплата за м.февруари 2021г. Това обстоятелство се установява и от подписа на ищеца върху фиш за заплата за м.02.2021г. /л.26/ и изплащането на работната заплата за този месец е извършено в брой.

При тези данни следва да се приеме за установен от работодателя фактът на изплащане на дължимото трудово възнаграждение за спорния месец 02.2021г. Ищецът не оспори, че върху РКО от 12.03.2021г. /л.24/ е положил подписа си, с което е признат и неизгоден за тази страна факт, че на посочената дата в брой е получил сумата от 1200 лв., на основание работна заплата за претендирания м.02.2021г.

Едва в хода на процеса ищецът, чрез пълномощникът си, въвеждат в спора и твърдение, че исканата сума от 465,60 лв. е била част от трудовото възнаграждение, дължима на ищеца, но удържана от работодателя за работно облекло.

От счетоводната експертиза се установи издаване последователно два ордера – с оглед поредността на записванията в Касовата книга първо е вписан РКО от 12.03.2021г., в който е отразено получаване от ищеца на сумата от 1200 лв., на основание работна заплата за м.02.2021г., а след това е вписан ПКО за сумата от 465,60 лв., заплатена от ищеца на ответника на основание работно облекло. Според вещото лице и в ПКО има подпис на ищеца. Няма данни, а и твърдение от ищеца, че при съставяне на този ПКО спрямо него и волята му е била упражнена принуда. С оглед данни от експертната не се установяват извършено прихващане на суми от работодателя по начина, по който твърди ищецът и на това основание да е останал дължим остатък на заявеното от ищеца основание – дължимо трудово възнаграждение за м.02.2021г. Ако ищецът поддържа тезата, че спорната сума от 465,60 лв. е недължимо платена на работодателя на вписаното в ПКО основание за плащане, е предмет на друг вид защита с различен предмет от заявения. Налице е смесване на правопораждащи основания. На поддържаното от ищеца основание – сумата от 465,60 лв. не се дължи на основание неизплатено трудово възнаграждение за м.02.2021г. С плащането на сумата с РКО от 12.03.2021г. работодателят е изпълнил насрещното си парично задължение по договора – за възмезди престириания за посочения в исковата молба месец 02.2021г. труд. Фактът на получаване на сумата на тази дата, на това основание и по посочения от вещото лице начин – в брой – не е оспорен от ищеца. Недопустимо едва в хода на процеса ищецът да изменя основанието на иска си. Не се установи извършено прихващане на страните. Ищецът поддържа и твърдение за липса на основание за плащане от негова страна на сумата в ПКО, но това е предмет на друг вид защита, която не е въвеена като предмет на делото.

По изложеното искът за заплащане на дължимо трудово възнаграждение за м.02.2021г. за сумата от 465,60 лв. е неоснователен.

По иска за заплащане на извънредно положен труд:

В поправената искова молба ищецът твърди, че за м.12.2020г. е имал 26 работни дни и 5 почивни /на 7, 8, 14, 22 и 28/, а е трябвало да има осем почивни дни, поради което претендира заплащане на трудово възнаграждение за извънреден труд за 3 дни през м.12.2020г. Твърди, че за м.01.2021г. при 25 работни дни е имал 6 почивни дни – на 5, 12, 13, 19 и 20, поради което претендира компенсиране на два дни за този месец и за м.02.2021г. при 24 работни дни, твърди, че е почивал 4 дни – 3, 9, 16, 25, поради което претендира компенсиране на 4 дни.

Всеки труд, положен от работника или служителя извън уговореното работно време, се отчита като извънреден и също се дължи заплащане. Извънреден е този труд, който е положен извън нормалната уговорена продължителност на работното време за деня съответно работната седмица, а при сумарното отчитане – този труд, чиято обща продължителност надвишава определената стойност за съответния период на отчитане. Начина на отчитане на извънредния труд е специфичен при различните работодатели, в зависимост от естеството на стопанската и производствена дейност, която осъществяват.

За времето, през което се полага извънреден труд, се заплаща трудово възнаграждение според времетраенето или според изработеното. Това зависи от прилаганата, според сключения трудов договор система на заплащане на труда.

Когато работникът или служителят е с ненормиран работен ден, допустимо само за подневното изчисляване на работното време – чл. 142, ал. 3 КТ, трудово възнаграждение за извънреден труд се заплаща още и за положения такъв в дните на седмичната почивка. В този случай размерът му е според уговореното, но не по-малко от 75% от трудовото възнаграждение (чл. 263, ал. 2, вр. чл. 262, ал. 1, т. 2 КТ). На тази категория работници и служители за положения извънреден труд в работни дни не се заплаща отделно трудово възнаграждение и увеличение върху него, тъй като това се компенсира с допълнителен платен годишен отпуск, който не може да е по-малък от 5 работни дни съгласно чл. 156, т. 2 от Кодекса на труда. При нормирания работен ден, освен в посочените случаи на официални празници и извънреден труд в почивни дни, се заплаща и за положения в работните дни извънреден труд според уговореното, но не по-малко от 50 на сто (чл. 262, ал. 1, т. 1 КТ).

При сумирано изчисляване на работното време се прилага разпоредбата за превръщането на нощните часове в дневни. Това става с коефициент, който е равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане за съответното работно място или длъжност. Нормалната продължителност за дневното работно време при подневно отчитане е осем часа, а работното време през нощта, при същите условия, е седем часа, което значи, че коефициентът е 8/7 или 1,1428. Поради възможността отработеното в повече време да се компенсира до края на определения период, е допустимо през един от дните или от седмицата отработената норма да е по-голяма, а в други да бъде по-малка. Това означава, че за всеки отделен месец работникът или служителят получава договореното в трудовия договор възнаграждение и само при наличие на извънреден труд, отчетен в края на периода, за него се заплаща възнаграждение според уговореното в договора, но с не по-малко увеличение от 50% (чл. 262, ал. 1, т. 4 КТ). Възнаграждението за извънреден труд става дължимо в края на отчетния период. Ако работникът или служителят е отработил по-малко от законоустановената норма за определения за сумиране период, неупълтненото работно време остава за сметка на работодателя.

По същия начин се отчита работното време и при прекратяване на трудовото правоотношение преди изтичането на определения за сумиране на времето период. Тогава се взема предвид законоустановеното работно време и отработеното време от началото на периода на сумиране до прекратяването на правоотношението. Има се предвид основното трудово възнаграждение, като няма пречка при изрична договореност увеличението да се дава и върху допълнителните трудови възнаграждения, определени в индивидуалния трудов договор, с изключение на това за продължителна работа.

В тежест на работника е да установи завишаването на месечната продължителност на работното време, за което са допустими всички доказателствени средства, в това число и свидетелски. Неводенето на писмен отчет за положен извънреден труд от работодателя не прехвърля доказателствената тежест върху него, но липсата на подобна отчетност сама по себе си не доказва, че няма извършена работа в някоя хипотезите на чл. 143, ал. 1 КТ. Въпрос за конкретна преценка, с оглед становищата на страните, доводите им и събраните по делото доказателства е установяването или не на положен извънреден труд. В тежест на работодателя е да докаже заплащането на извънредния труд, ако такъв в действителност е положен, като са допустими писмените доказателства и съдебните експертизи.

Предпоставките за полагане на извънреден труд са посочени в разпоредбите на чл. 143 и чл. 144 КТ, като полагането на извънреден труд поначало е забранено /чл. 143, ал. 2 КТ/ и е допустимо само в случаите, императивно изброени в чл. 144 КТ и той се полага по разпореждане на работодателя или със знанието и без противопоставянето му, както и извън установеното работно време на работника или служителя. Доказването на извънредния труд в рамките на съдебното производство се извършва с всички доказателствени средства - писмени, гласни, заключения на специализирани експертизи и др./така Решение № 136 от 9.06.2014 г. на ВКС по гр. д. № 7112/2013 г., III г. о., ГК; Решение № 103 от 27.07.2012г., по гр.д.№ 299/2011г., 4 г.о. на ВКС /така и решение № 14 от 27 март 2012 г. по гр.д. № 405/2011 г., IV г.о./

В случая при ответното дружество е налице утвърден и в сила от 01.06.2020г. Правилник за вътрешния трудов ред, в който в чл. 18 и сл. изрично е утвърдена пет дневна работна седмица като за периода 01.12.2020г. до 30.01.2021г. се въвежда сумирано изчисляване на

работното време. За този период се въвеждат като почивни дни понеделник и вторник или вторник и сряда в случаите, когато се полага труд в дните събота и неделя – така чл.18, ал.2 от Правилника.

Вещото лице е категорично, че при работодателя няма данни в счетоводството му да е полаган извънреден труд изобщо от който и да било работник или служител в предприятието.

От работодателя се оспорва твърдението на ищеца, че за посочените от него дни за периода м.12.2020г. до 28.02.2021г. е полагал извънреден труд.

Както законният представител на ответното дружество, така и от разпитаните по делото свидетели не се установи това твърдение на ищеца. От тази страна пълно и главно не се установи фактът, че за процесния период м.12.2020г. до 28.02.2021г. е полагал труд през време, което е било почивен ден според утвърдените вътрешни правила. Представена е декларация, част от ЛТД на ищеца, от която е видно, че срещу подпис ищецът е декларирал, че е запознат с този правилник. В исковата молба ищецът твърди, че е почивал вместо два само по един ден през т.нар.активен сезон. От разпитаните свидетели не се установи твърдението на ищеца, че същият е полагал труд извън установеното работно време за него, както и не се установи твърдението на ищеца, че действителната му трудова функция, която е изпълнявал е била оператор на лифт. От ищеца в исковата молба се твърди, че не е бил запознат с длъжностната му характеристика, а само му била дадена за подпис. Това твърдение остана недоказано. Върху представената по делото длъжностна характеристика на ищеца е положен подпис от ищеца. Този факт не е оспорен от тази страна. Изрично в тази длъжностна характеристика не е посочено, че конкретната и основна трудова дейност на ищеца е на т.нар.лифт, а в нея се съдържат и други дейности, свързани най – общо в областта на електрическите мрежи и инсталации, извършване на контрол и ремонт по тях, което еднозначно не води до фактическия извод, че основната трудова функция според тази характеристика на ищеца е на т.нар. лифт. В тази насока са и показанията на св.Л. Г., която сочи, че лично е възприела действия от ищеца по оправяне на лампа на работното ѝ място. В тази връзка е недоказано твърдението на ищеца, че действителната и основна трудова функция, която е изпълнявал е оператор на лифт, на което основание да се направи извод, че е полагал труд и за дните, през които е следвало да почива само на база данни от експертизата, че и за тези дни лифта е реализирал приходи. Функционирането на съоръжението и за този период, за който претендира ищеца, не означава автоматично извода, че именно ищецът е осъществявал труд през този период.

По отношение на претендирания извънреден труд за м.12.2020г.: самият ищец твърди, че е следвало да почива още 3 три, но не уточнява за кои дни става дума. Изрично е признал обаче, че за периода 7 и 8, който са съответно понеделник и вторник, за 14 – понеделник, 22 – вторник и 28 – понеделник е почивал. В исковата молба твърди, че е почивал само по един ден от работната седмица, а в следствие признава, че за два последователни дни – 7 и 8 /понеделник и вторник/ е почивал. Съдът дължи произнасяне само в рамките на фактите и обстоятелствата, които сочи и твърди ищеца, поради което признанието на определени факти, при липса на оспорване от ответника, следва да се приемат за установени. От ищеца не се представиха доказателства, че за 15 – вторник е полагал труд, каквото е оспорването на ответника, както и че такъв е полаган и за 21- понеделник и за 29 –вторник. Твърдението на ищеца е че за тези дни е работил на т.нар.лифт, а вино от допълнителното заключение на вещото лице именно за 15.12.2020г. и за 21.12.2020г. няма отразени в касовата книга при ответника реализирани приходи от лифта. Нещо повече – за две от датите, на които ищецът изрично потвърждава, че през м.12.2020г. е почивал – 22.12.2020г. и 28.12.2020г. пък е отразено в справка № 5 от допълнителното заключение, че лифта има реализирани приходи. Следователно се установява, че и по време на почивни дни, признати от ищеца като ползвани за почивни от него, лифтът е реализирал приходи, поради което не може да се направи еднозначен извод, че във всички случаи, в които е отразен приход от лифта на този ден ищецът е полагал труд.

Идентични са аргументите и по отношение претенцията на ищеца за компенсиране на два дни през м.01.2021г. За този месец ищецът изрично е признал, че е почивал на следните дати – 5 /вторник/, на 12 и 13 /вторник и сряда/, на 19 и 20 /също вторник и сряда/. Твърди, че е следвало да ползва още два почивни дни. По начина на отчитане на работното време в

предприятието за този период на ищеца се следват още три дни почивка. За седмиците от 11-17.01.2021г. и за 18-24.01.2021г. ищецът изрично е признал, че общо по два дни през всяка една от седмиците е почивал. За предходната на цитираните периоди седмица ищецът не доказва, че е полагал труд 6 дни вместо пет дни, а за периода 25.01.2021г. и 26.01.2021г. в допълнителното заключение на вещото лице Справка № 5 е посочено, че за тези два дни лифтът не е реализирал приходи.

По отношение на претендираните за компенсиране като извънредно положен труд 4 дни за м.02.2021г. също не се установи от ищеца да е полагал такъв. Изрично в исковата молба ищецът е признал, че е почивал през м.02.2021г. на следните дати – 03.02 – сряда, на 9.02 – вторник, на 16.02.-вторник и на 25.02. – четвъртък. По делото като писмени доказателства са приети и три заповеди от работодателя № 16/29.01.2021г., № 17/05.02.2021г. и № 25/19.02.2021г., с които на основание чл.142, ал.2 КТ и поради производствена необходимост е установено поседмично сумарно отчитане на работното време и утвърден график на работните, съответно почивните дни. С тези три броя заповеди за м.02.2021г. изрично като почивни дни в предприятието са установени дните – 01.02. и 02.02.2021г.; 08.02.2021г. и 09.02.2021г. и дните 22.02.2021г. и 23.02.2021г. – общо 6 на брой. Към тези заповеди има списъци с имената на работниците и служителите, запознати с тях, като в списъка към всяка заповед има подпис на ищеца. Тези заповеди не са оспорени от ищеца, нито е оспорен фактът, че е запознат с тях. Липсва твърдение, че при полагане на подписа е въздействано върху волята му, като и че същият не е съгласен със съдържанието им.

С подписване на списъците към заповедите ищецът признава неизгоден за себе си факт, че именно за посочените в тези заповеди дни са установени като почивни в предприятието. С иска си признава, че за още три дни от м.02.2021г. - 03.02. – сряда, на 16.02.-вторник и на 25.02. – четвъртък е почивал или общо 9 дни при минимум 8 почивни дни за периода.

По изложеното съдът счита, че и искът, на основание заплащане на извънреден труд за процесния период следва да се отхвърли като неоснователен.

Не се събраха доказателства – при условията на пълно и главно доказване от страната, която носи доказателствената тежест – ищецът – да установи, че за процесния период е полагал труд извън установената нормална продължителност на работното време.

В тази връзка ищецът е искал събиране на доказателства, но съдът е отказал даване на съдебно удостоверение или служебно събиране на информация от мобилен оператор за активна клетка на телефона на ищеца за посочения период, тъй като е налице специален закон – ЗЕС, според която такава информация се предоставя по строго установен нормативен ред, в нарочна процедура по ЗЕС или по НПК, при строго установени предпоставки, както процесуални, така и материални и само за нуждите при разкриване на тежки умишлени престъпления от общ характер. Подобни разрешения подлежат и на специален контрол от специална за това комисия към Народното събрание на страната. Само по себе си непредставяне от ответника на книга за инструктаж не води до категоричния и еднозначен извод, че лицето е полагало труд на посочените от него дати, предвид изложеното по-горе в мотивите, а и предвид това, че самият ищец не установи каква конкретно трудови функции е изпълнявал и дали конкретните му преки трудови задължения, които реално е осъществявал са включвали нормативно изискване за извършване не само на първоначален, но и ежедневен инструктаж.

По разноските:

Безплатността на производството по трудови спорове е свързано само с освобождаване на ищеца от заплащане на държавна такси и разноски по събиране на доказателствата, но не и по отношение направените от насрещната страна разноски – арг. чл.359 КТ.

Ето защо и с оглед неоснователността на исковете ищецът дължи на ответната страна разноските по производството в размер на 650 лв. за адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл.128 КТ вр. с чл. 150 във вр. с чл. 262 от КТ и чл.78, ал.3 ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от ХР. АС. П., с ЕГН *****, с адрес гр. Б., ж.к. „Е., бл. ет., ап., съдебен адрес Б., ул. „К. М.” № , ет., кантора на адв. В. П. против „П. И. БГ” ООД, с ЕИК , със седалище и адрес на управление гр. Б. ул. „Т. А.№ , представлявано от И.С. Р. и В. Р. А. осъдителни иски - за осъждане на ответника да заплати на ищеца следните суми и на следните основания: -

- сумата от 465,60 лева, представляваща неизплатена част от работната заплата за м. февруари 2021 година, ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от датата на депозиране на исковата молба до окончателното ѝ изплащане:

- сумата от 605.00 лева /шестстотин и пет лева/, представляваща възнаграждение за положен извънреден труд в извънработно време през работните дни, през почивните дни и по време на официални празници за периода от 01.12.2020 година до 28.02.2021 година, ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от датата на депозиране на исковата молба до окончателното ѝ изплащане, както и разноските по делото, като НЕОСНОВАТЕЛНИ.

На основание чл. 78, ал.3 ГПК, ОСЪЖДА ХР. АС. П., с ЕГН *****, с адрес гр. Б., ж.к. „Е.”, бл., ет., ап., съдебен адрес Б., ул. „К. М. № , ет., кантора на адв. В. П. сумата от „П. И. БГ” ООД, с ЕИК , със седалище и адрес на управление гр. Б. ул. „Т.А. №, представлявано от И. С. Р. и В. Р.А. 650,00 /шестстотин и петдесет/ лева за направени по делото разноси за адвокатско възнаграждение.

На основание чл.259, ал.1, ГПК, Решението може да се обжалва от страните с въззивна жалба в 2- седмичен срок, считано от 17.02.2022г. пред ОС Б..

На основание чл.7, ал.2 ГПК, Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Благоевград: _____